

Dünya Komünist Hareketinin inşası ile bağ içinde bir ülkede sosyalist inşanın gerekliliği ve Komintern'in anlamı

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) BP(NK/T), Madde No. A20, "100 Ekim Devriminin Önemine Dair Uluslararası İnternet Tartışması", 15 Ekim 2017

Rusya'da proletarya yoksul köylülerle ittifak içinde, Ekim Devrimiyle önce merkezlerde burjuvazinin siyasi iktidarını yıkarak proletarya diktatörlüğünü kurdu.

Bu dönemde Rusya, diğer gelişmiş kapitalist ülkelerle karşılaştırıldığında görece geri bir ülke durumundaydı. Bu hem ekonomik açıdan hem de üstyapı açısından böyle idi. Böyle bir ülkede proletarya sosyalizmin inşasına başlama gibi devasa bir görevle karşı karşıyaydı. Bunun için burjuva devlet aygıtı paramparça edilmek, Sovyetler somutunda yeni bir yönetim aygıtı yaratılmak zorundaydı. Burjuvazinin iktidardan dışlandığı Sovyet Hükümetinin iktidarı ele almasıyla Rusya, Lenin'in deyimiyle "... tarihinin yeni bir dönemine adım atmaktadır ve bu üçüncü Rus devrimi sonunda sosyalizmin zaferine yol açmak zorundadır."¹¹)

Sovyet iktidarının önde duran en acil görevlerden biri savaşı derhal sonlandırmaktı. Fakat mevcut kapitalist-emperyalist sistemle sıkı sıkıya bağlı olan bu savaşı sonlandırmak için, işçi sınıfının bizzat sermayeyi alaşağı etmesi gerekiyordu. Lenin ve Bolşevikler Rus devriminin hemen ardından diğer kapitalist ülkelerde ve aynı zamanda emperyalizme bağımlı ülkelerde devrimlerin geleceğini hesaplıyorlardı.

Lenin bu beklentiyi şöyle ifade ediyordu:

"Bunda bize, şimdiden İtalya, İngiltere ve Almanya'da gelişmeye başlayan işçilerin uluslararası hareketi yardım edecektir. Uluslararası demokrasiye sunduğumuz adil, acil barış, her yerde uluslararası proletaryanın kitleleri arasında sıcak bir yankı bulacaktır. Proletaryanın bu güvenini sağlamlaştırmak için, tüm gizli anlaşmalar derhal yayınlanmak zorundadır."²² Şubat1918' de, Alman ordusu bütün cephe boyunca devrimci Rusya'ya saldırdığında, bu ilerlemeyi durdurabilmek için Almanya ile özel barış anlaşması sorunu gündeme geldi. Parti fonksiyonerlerinin yarısı bu durumda Almanya'ya karşı derhal devrimci savaş başlatmaktan yana idi. Lenin durumu soğukkanlı tahlil ederek leninist taktiği ortaya koydu: "Devrimci savaş konusunda içinde bulunduğumuz anda durum şöyledir: Eğer Alman Devrimi önümüzdeki üç, dört ay içinde patlar ve zafer kazanırsa, o zaman belki devrimci savaşa derhal başlama taktiği sosyalist devrimimizin yerle bir olmasını beraberinde getirmeyebilir. Fakat eğer Alman Devrimi önümüzdeki aylar içinde patlamazsa, o zaman savaşın sürdürülmesi halinde ortaya kaçınılmaz olarak çıkacak olan sonuç şudur: Kaçınılmaz olan ağır yenilgiler, Rusya'yı çok daha kötü şartlara sahip bir özel barış anlaşması

1

2

imzalamak zorunda bırakacaktır. Ayrıca bu barış anlaşmasını sosyalist bir hükümet değil, bir başka hükümet (Örneğin burjuva Rada ile Çernov gibilerin bir bloğu, ya da buna benzer bir şey) imzalayacaktır. ... Durumun bu olduğu koşullarda, Rusya'da başlamış olan sosyalist devrimin kaderini önümüzdeki kısa dönem içinde, birkaç hafta içinde Alman Devriminin patlaması ümidine bağlama taktiği, mutlak olarak yanlış, kullanılmaması gereken bir taktiktir. Böyle bir taktik maceracılık siyaseti olur. Böyle bir maceraya girme hakkına sahip değiliz.”³³

Bu dönemde Rusya'da Bolşeviklerin Proleter Dünya Devriminin zaferi için yapabilecekleri en büyük katkı, dünya üzerinde var olan tek proletarya iktidarını sağlamlaştırmak ve Rusya'da sosyalist devrimi ilerletmekti. Sovyet iktidarının sağlamlaştırılması tabii ki kendi başına bir amaç değildi. Sovyet iktidarı başlamış olan Proleter Dünya Devriminin bir üssü idi. Bunun tahkim edilmesi Rus devrimcileri açısından esas görevdi. Onlar bu nedenle Almanya ile özel barış anlaşmasını imzaladılar. Rusya'da önlerinde duran acil görevleri ele alıp, çözmeye yöneldiler.

Komünist Partisi, toplumun zümrelere bölünmesinin kalıntılarını ve ulusal baskı rejimini yok etmek, kilisenin imtiyazlarını ortadan kaldırmak, karşı devrimci basını ve her türlü karşı devrimci örgütleri tasfiye etmek, burjuva Kurucu Meclisi dağıtmak, toprağı millileştirdikten sonra onun tasarruf hakkını onun üzerinde çalışanlara vermek, bütün büyük sanayi kuruluşlarını ve bankaları millileştirmek gibi büyük görevlerle karşı karşıyaydı. Bütün bu işler 8 ay içinde başarıldı.

Sovyet iktidarının başarıları, yalnızca böyle bir iktidarın varlığı bile dünyanın bütün devrimci parti ve örgütleri için büyük bir kıvanç kaynağı ve doğrudan destek idi. Genç Sovyet İktidarı içte karşı devrimle mücadele ederken, Lenin ve Bolşevikler aynı zamanda bütün dünyada komünist ve devrimci güçleri destekliyorlar ve Komünist Enternasyonal'in inşası için çalışıyorlardı.

Rusya'da yeni Sovyet iktidarının başarıları emperyalistler ve iç gericiliği çılgına çeviriyor, azgınlaştırıyordu. Proletaryanın bir ülkedeki tekil iktidarını yıkmak için birçok emperyalist güç doğrudan askeri müdahalelere giriştiler ve ellerindeki tüm imkanlarla iç gericiliği desteklediler. Genç Sovyet iktidarı kanlı bir iç savaşta varlığını kendisini kanıtlamak zorunda kaldı.

Emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri dış müdahale ve iç savaşla Sovyet iktidarını yıkamadılar. Devrim emperyalistlere ve Beyaz orduya karşı zafer kazandı. Almanya'da başarılı olamayan devrim ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde gelişen devrimci hareketler ve sömürge ve yarı sömürgelerdeki demokratik ayaklanmalar, Rusya'da Sovyetlere yardımcı oldular ve onların zaferinde merkezi bir rol oynadılar.

Rusya'daki Proletarya Diktatörlüğü ancak 1921'de barışçıl inşa faaliyetine başlayabildi. Burada da dünya savaşı ve iç savaşta mahvolmuş ekonominin yeniden kurulması merkezde duran görevdi. Yeni Ekonomik Politikaya zorunlu olarak geçildi. YEP ile bir ülkede sosyalizmin inşasının şartlarını yaratabilmek için, Proletarya diktatörlüğü şartlarında küçük ve orta kapitalist iktisadın varlığına geçici olarak göz yumuldu. Ancak 1927'de Sovyet iktidarı kapitalizme karşı topyekûn saldırıya geçebildi.

Lenin ve Bolşeviklerin stratejisi bir ülkede sosyalizmin inşa edilebilme imkânından yola çıkıyordu. Rusya'da zafer kazanan proletarya derhal dolaysız olarak bu göreve başlamalıydı. Fakat onlar aynı zamanda kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin enternasyonal proletaryanın yardımı olmaksızın

tamamlanamayacağından da yola çıkıyorlardı. Proleter iktidara yardıma gelmesi beklenen devrimler gelmedi. Böylece 1922’de “Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği”ni kuran Sovyet iktidarı, ikinci dünya savaşının sonuna kadar, sosyalizmin inşası gibi devasa bir görevi, dünyadaki tek proletarya diktatörlüğü olarak yalnız başına üstlenmek zorunda kaldı. Gerçekleştirdikleri muazzam inşa eseri ile Sovyet emekçileri proleter dünya devrimine çok büyük bir katkı sundular.

Lenin ve Bolşevikler, komünistler olarak devrimi hep Proleter Dünya Devrimi olarak gördüler, bir ülkedeki proletarya devrimini hep Dünya Devriminin parçası olarak kavradılar. Onlar değişik ülkelerdeki devrimlerin birbirlerini karşılıklı olarak destekleyeceklerini, dünya çapında zaferin ancak proleter devrimcilerin kendilerini dünya devrimi sürecinin bir parçası olarak kavramaları ve buna uygun davranmalarıyla mümkün olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden de onlar proleter devrimci partilerin uluslararası örgütünü yaratmak için en ön safta mücadele ediyorlardı. Lenin ve Bolşevikler, II. Enternasyonal’in 1914’deki utanç verici çöküşünden hemen sonra yeni, proleter enternasyonalist bir Enternasyonal’in kurulması için faaliyete geçtiler. Köklü bir ideolojik hazırlık çalışması ertesinde, Ekim Devrimi’nin zaferinden sonra, İç savaşın çok zorlu koşulları altında, 1919’da Komünist Enternasyonal Proleter Dünya Devriminin başkenti Moskova’da kuruldu. Bu proleter enternasyonalizminin büyük bir zaferi ve emperyalizme, onun sosyal demokrat ve uzlaştırmacı işbirlikçilerine vurulmuş büyük bir darbe idi. Komünist Enternasyonal şahsında Dünya Komünistleri uluslararası bir Merkeze, bir Kurmay Heyetine sahiplerdi. Dünya komünist partisi olarak Komintern Dünya Komünist Hareketinin elinde çok güçlü bir silah idi. Komintern 1943 de, bizim görüşümüze göre yanlış gerekçelerle, dağıtıldı. 1947’de kurulup, 1956’da dağıtılan Komintern; daha sonra 1957-1960’da – revizyonistlerin egemenliğinde – yapılan komünist- ve işçi partilerinin uluslararası konferansları Komintern’in dağıtılması ile ortaya çıkan boşluğu dolduramadılar.

Bugün Dünya Komünist Hareketi hem ideolojik hem de örgütsel olarak zayıf ve dağınık durumdadır. Biz Ekim Devriminden başka şeylerin yanında komünist bir dünya örgütünün, bir komünist enternasyonalin dünya devrimine önderlik etmek için ne kadar önemli olduğunu da öğreniyoruz. Bugün yeni bir komünist enternasyonal kurmak için şartlar henüz olgun değildir. Bugün yapılabilecek olan şey devrimci örgütlerinin uluslararası alanda eylem birliğinin sağlanmasıdır. Burada doğru çizgi üzerine tartışmalar ve ideolojik mücadele açık olarak yürütülmelidir. ICOR bu konuda, eğer o Lenin’in ideolojik mücadele yöntemlerini kendine kılavuz olarak alırsa, iyi işler yapabilir. Bu nedenle de:

Ekimden öğrenmek, Lenin’den öğrenmektir! Lenin’den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir!

1 Lenin, “Sovyet İktidarının Görevleri Üzerine Konuşma”, “V. İ. Lenin 1917”, s. 475, İnter Yayınları, 1999, İstanbul,

2 age., s. 476

3 Lenin, “Talihsiz Bir Barış Sorununun Tarihi Üzerine”, Lenin Eserler Almanca, Cilt 26, s 448-449, çeviriyi biz yaptık